

کشورها پذیرفتند یک اقدام جمعی که شامل تمام کشورهای جهان باشد را جایگزین پیمان کیوتو کنند. از آنجا که شکست تلاش‌های پیشین برای مبارزه با گرمایش زمین در کنفرانس پاریس به موفقیت بدل شد تلاش این پژوهش آن است که کیفیت نیل به این دستاورد و همچنین امکان تسری دادن این ساختار موفقیت‌آمیز به سایر مشکلات بین‌المللی را بررسی نماید؛ و در نهایت به این سؤال پاسخ دهد که تجربه‌ی کنفرانس پاریس چه تأثیراتی بر همکاری‌های بین‌المللی می‌تواند داشته باشد؟

۱. رژیم‌های بین‌المللی

از ویژگی‌های بارز دانش روابط بین‌الملل، آن است که مفاهیم آن به صورت دقیق و به شکلی که مورد توافق همگان باشد تعریف نشده است. بنابراین تعاریف مختلف و حتی متعارضی از مفاهیم واحد بکار گرفته شده است. این مسئله در مورد مفهوم رژیم‌های بین‌المللی نیز صادق است و به صورت متفاوت و متعارضی تعریف شده است. رژیم بین‌المللی در یک پیوستار بر حسب رفتار الگومند یا هنجارها و انتظارات هم‌گرا یا دستورات و مقررات مصرح تعریف می‌شود. (دهقانی فیروزآبادی، ۱۳۹۳، ص. ۱۵۸)

در مورد این که نظریه‌ی رژیم‌ها چگونه در فضای روابط بین‌الملل سر برآورد، اختلاف قابل توجهی وجود ندارد. نظریه‌پردازانی که نظریه‌ی رژیم‌ها را برای تبیین نوع رفتار دولت‌ها استفاده می‌کنند، وجود نظام بین‌الملل را دلیلی برای وجود رژیم‌ها می‌دانند. آن‌ها معتقدند که با شناخت رژیم‌ها، می‌توانند درک صحیح‌تری از رفتارهای بین‌المللی به دست آورند؛ چراکه رژیم‌ها الگوسازی می‌کنند و بر رفتار دولت‌ها تأثیر می‌گذارند. نظریه‌پردازان در پیدایش و افول رژیم‌ها دو دسته از عوامل شامل: عناصر ذاتی و عرضی را برمی‌شمارند. به عقیده‌ی آنان تحول در عناصر ذاتی یک رژیم، می‌تواند کل یک رژیم را متحول کند؛ و حتی رژیمی تازه را ایجاد کند. ولی در مورد عناصر عرضی معتقدند که تغییر در این عناصر نمی‌تواند رژیم را متحول کند و فقط تغییرات اندکی را در مسائل شکلی و روند رژیم ایجاد می‌کند. کراسنر از نظریه‌پردازان نظریه‌ی رژیم‌ها به جای دو اصطلاح